

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud: D. Sușchevici)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: V.Sîrbu, V. Buhnaci, D.Dulghieru)

Î N C H E I E R E

03 noiembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătoria

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursurilor declarate de Andrei Zagoreanu, reprezentat de avocatul Alexandru Savva și de Ministerul Justiției,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Andrei Zagoreanu împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenienți accesorii Consiliul mun.Chișinău, Primăria mun.Chișinău și executorul judecătoresc George Boțan cu privire la constatarea încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărîrii judecătorești și repararea prejudiciului material și moral,

împotriva deciziei din 02 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 02 septembrie 2020, Zagoreanu Andrei a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției, intervenienți accesorii Consiliul mun.Chișinău, Primăria mun.Chișinău și executorul judecătoresc George Boțan cu privire la constatarea încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărîrii Curții de Apel Chișinău din 16 februarie 2010 și încălcarea dreptului la protecția proprietății, pentru perioada 11 august 2019 pînă la pronunțarea hotărîrii judecătorești, încasarea prejudiciului material în mărime de 48000 lei, cu titlu de cheltuieli pentru închirierea spațiului locativ pentru perioada 01.08.2019–31.07.2020 și a celui moral în mărime de 25000 lei.

În motivarea acțiunii, reclamantul Zagoreanu Andrei a invocat că, în fapt, prin hotărîrea Curții de Apel Chișinău din 16 februarie 2010, devenită irevocabilă la 19 martie 2010, a fost admisă cererea de chemare în judecată depusă de Zagoreanu Andrei împotriva Consiliului mun.Chișinău cu privire la obligarea de a-i repartiza spațiu locativ.

În această ordine a notat reclamantul că, din momentul pronunțării hotărîrii Curții de Apei Chișinău din 16 februarie 2010 și pînă în prezent este încadrat în serviciu în cadrul MAI.

Totodată a relevat că, prin încheierea nr.12-946/10 din 09.04.2010, emisă de Oficiul de executare Centru al Departamentului de Executare al Ministerului Justiției, a fost primit spre executare documentul executoriu și dispusă intentarea procedurii de executare cu stabilirea termenului pentru executare benevolă.

În continuare a notat că, la data de 16 aprilie 2010 în adresa Consiliului și Primăriei mun.Chișinău a fost expediată pentru executare încheierea nr.12-946/10 din 09 aprilie 2010, emisă de Oficiul de executare Centru al Departamentului de Executare al Ministerului Justiției, și, totodată, în mod repetat au fost expediate și solicitările privind executarea hotărârii nr.3-1152/10, și anume, demersurile executorului judecătoresc Igor Doroftei nr.064-165/10 din 27.12.2010.

Concomitent a invocat că, drept rezultat a inițierii procedurii de executare și examinării actelor emise de executorul judecătoresc Igor Doroftei, Consiliul și Primăria mun.Chișinău au informat că, din lipsa spațiului locativ, este în imposibilitate de a executa hotărârea, fapt confirmat prin răspunsurile Primăriei mun.Chișinău nr.08-2338 din 10.05.2010, nr.03-116/8585 din 13.01.2011, nr.08-2073 din 19.04.2011, nr.Za08- 4856/18 din 20.02.2012, nr.08-4856/11 din 28.12.2012, nr.08-4856 din 12.10.2015, nr.08-6667 din 12.10.2015 și nr.02-116/8813 din 21.12.2016.

Drept urmare, potrivit reclamantului, pentru neexecutarea hotărârii și lipsa de intenție reală din partea Consiliului mun.Chișinău de a executa documentul executoriu sus-menționat, de către executorul judecătoresc a fost întocmit procesul-verbal de constatare a neexecutării hotărârii judecătorești din 14 august 2013, și procesul-verbal cu privire la contravenție din 14 august 2013.

Într-o altă ordine a menționat că, neexecutarea deciziei irevocabile din 19 martie 2010 a Curții de Apel Chișinău, care la caz durează o perioadă mai mare de 10 ani, nu poate fi imputată reclamantului sau executorilor judecătorești, deoarece ultimii au întreprins toate măsurile necesare în vederea executării acesteia.

În așa mod, potrivit reclamantului, prin neîntreprinderea măsurilor efective și necesare pentru executarea hotărârii judecătorești, autoritățile l-au împiedicat de a beneficia și/sau folosi de creanța obținută prin hotărâre judecătorească, fapt ce generează stări de frustrare și de stres continuu, precum și lipsa de siguranță.

Astfel, în condițiile în care până în prezent documentul executoriu rămîne neexecutat, consideră reclamantul că în continuu i se încalcă drepturile recunoscute și garantate, iar astfel în mod direct și continuu îi sunt cauzate prejudicii de ordin material exprimate prin necesitatea continuării închirierii spațiului locativ - ca urmare directă a neexecutării documentului executoriu prezentat spre executare, precum și moral manifestat prin stare de stres și frustrare față de atitudinea și tratamentul autorităților.

A declarat reclamantul că, la nivel național nu există un recurs efectiv care ar stopa încălcarea dreptului, ceea ce constituie o încălcare a prevederilor art.13 din Convenție și în acest sens scoate în evidență că, potrivit hotărârilor judecătorești pronunțate pînă în prezent, s-a soluționat/dispus recuperarea prejudiciilor materiale și morale pînă la 31 iulie 2019, iar prin prezenta cerere solicită repararea prejudiciului material pentru perioada 01.08.2019 –31.07.2020 și a prejudiciu moral pentru perioada 01.08.2019 – 01.09.2020 și anume 13 luni de neexecutare.

În așa mod, reclamantul a menționat că, neexecutarea hotărârii privind asigurarea cu spațiu locativ, îl lipsește de dreptul său de a dispune de spațiu locativ, iar astfel, la 01 august 2019, a încheiat un contract de locațiune a unui apartament cu 2 odăi în mun.Chișinău, înregistrat la Direcția Deservire Fiscală Rîșcani cu nr.2261, conform căruia plata lunară pentru chirie constituie suma de 4000 lei, care și reprezintă prejudiciul material cauzat și pretins pentru perioada 01.08.2019– 31.07.2020.

A relatat că, CtEDO prin practica sa constantă a reiterat că, articolul 6§1 asigură oricărei persoane dreptul de a înainta orice pretenție cu privire la drepturile și obligațiile sale cu caracter civil în fața unei instanțe judecătorești sau tribunal. Totuși, acest drept ar fi iluzoriu dacă sistemul de drept al unui stat contractant ar permite ca o hotărâre judecătorească irevocabilă și obligatorie să rămână neexecutată în detrimentul unei părți. Ar fi de neconceput ca articolul 6§1 să descrie în detaliu garanțiile procedurale oferite părților aflate în litigiu - proceduri care sunt echitabile, publice și prompte - fără a proteja executarea hotărârilor judecătorești. Neexecutarea nemotivată a actelor judecătorești, dispozițiilor, cererilor, delegațiilor, citațiilor, altor adresări legale, precum și lipsa de considerație față de judecată, atrag răspunderea prevăzută.

Așadar, prin neexecutarea hotărârii judecătorești, reclamantul/creditor și membrii familiei sale sunt privați de orice efect util al hotărârii pronunțate în favoarea sa, iar astfel autoritățile naționale împiedică reclamantul/creditor și membrii familiei sale să primească o locuință pe care în mod rezonabil se aștepta să o primească și să obțină o posesie stabilă, cu toate efectele ce decurg dintr-o astfel de posesiune.

În continuare a mai menționat că, în circumstanțele cauzei, este clar că acesta suferă un prejudiciu material ca rezultat al lipsei controlului asupra bunurilor sale și negării posibilității sale de a folosi și de a beneficia de bunurile sale, invocând că, autoritățile statului au obligația legală de a pune capăt violării.

În aceeași formulă a menționat că, statul nu se poate prevala de o justificare continuă și formală de lipsă a fondului locativ și totodată în lumina modificărilor legislației naționale pertinente cu privire la locuințe, dreptul acestuia devine iluzoriu, târăgănarea executării fiind în măsură să ducă la pierderea dreptului și efectelor stabilite printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă.

Cu referire la prejudiciul moral, reclamantul a menționat că, mecanismul instituit de către autorități s-a dovedit a fi un remediu neefectiv și neeficient, ba mai mult acesta contribuie efectiv și eficient la tergiversarea executării hotărârilor judecătorești impunând reclamantului pierdere de timp și suferințe morale cauzate de sistemul birocratic al formalităților impuse. Evident că inacțiunile și lipsa de dorință vădită a debitorilor, cât și a statului reprezentat de instituțiile publice care nu întreprind nici o măsură în vederea neadmiterii încălcării în continuu a dreptului recunoscut, îi cauzează și suferințe morale și asta că subiectul „spațiul locativ” este unul neconsumat, care cauzează stres și situații tensionate în familie, important fiind de subliniat și insuficiența mijloacelor financiare necesare pentru achitarea chiriei, în situația în care are și doi copii minori la întreținere.

Prin urmare, potrivit reclamantului, ținându-se cont de jurisprudența CEDO și Recomandarea nr.6 a CSJ, conform căroră mărimea prejudiciului moral pentru 12 luni de întârziere este de aproximativ 600 Euro și câte 300 Euro pentru fiecare perioadă următoare de 6 luni de întârziere, precum și de elementele ce caracterizează noțiunea de termen rezonabil cum ar fi complexitatea cauzei, comportamentul părților care include aprecierea comportamentului reclamantului și al autorităților și miza (interesul) reclamantului, reclamantul consideră că suma de 25000 lei reprezintă o satisfacție echitabilă a prejudiciului moral pentru perioada 01.08.2019 – 01.09.2020 (13 luni de zile de neexecutare). Or acest prejudiciu moral pretins, raportat la toți membrii familiei, așa cum este stipulat în hotărârea privind asigurarea cu spațiu locativ este, unul, în principiu,

nesemnificativ și departe să aducă satisfacție pentru încălcarea dreptului recunoscut prin act judecătoresc care nu se execută timp de 10 ani de zile.

A mai invocat că, în materia executărilor obligațiilor cu privire la drepturi inerente unui trai decent, la caz acordarea de spațiu locativ, aprecierea prejudiciilor morale va fi ghidată de unele standarde mai ridicate, miza pentru reclamant fiind primordială.

Astfel, la examinarea prezentei cereri reclamantul a solicitat ca instanța să rețină și să ia în considerație la aprecierea circumstanțelor și determinarea cuantumului prejudiciului moral că Statul are obligația de a înceta exercitarea faptului ilicit, de a repara consecințele trecute ale faptului ilicit, precum și de a evita încălcările similare ce ar putea interveni ulterior (de a nu repeta faptul ilicit).

Prin hotărârea din 24 noiembrie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, acțiunea a fost admisă parțial. S-a constatat încălcarea dreptului lui Zagoreanu Andrei garantat de art.6 a Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale și art.1 al Protocolului 1 Adițional la Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale, cauzat prin neexaminarea în termen rezonabil a hotărârii Curții de Apel Chișinău din 16 februarie 2010, în cauza civilă nr.3-1152/10, pentru perioada 01 august 2019 – 31 iulie 2020 și s-a dispus încasarea de la bugetul de stat în beneficiul lui Zagoreanu Andrei a prejudiciului material în mărime de 48000 lei și a prejudiciului moral în sumă de 1000 lei. În rest pretențiile au fost respinse ca fiind neîntemeiate.

Prin decizia din 02 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău s-au respins apelurile declarate de către avocatul Savva Alexandru în interesele lui Zagoreanu Andrei și Ministerul Justiției al Republicii Moldova și s-a menținut hotărârea Judecătorei Chișinău (sediul Centru) din 24 noiembrie 2020.

Pentru a decide astfel instanța de apel a invocat că a fost cert stabilit faptul încălcării dreptului lui Zagoreanu Andrei la executarea în termen rezonabil a hotărârii Curții de Apel Chișinău din 16.02.2010, prin care a fost obligat Consiliul municipal Chișinău să îi acorde lui Zagoreanu Andrei cu familia spațiu locativ, în temeiul art.35 din Legea cu privire la poliție în corespundere cu normele prevăzute de art.42 din Codul cu privire la locuințe.

În conformitate cu dispozițiile alin. (2) art.2 al Legii nr.87 din 21.04.2011, repararea prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești se face doar în măsura în care încălcarea a avut loc din cauze ce nu pot fi imputate exclusiv persoanei care a depus cererea de reparare a prejudiciului.

Alineatul 6 aceluiași articol statuează că mărimea reparației prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești se stabilește de instanța de judecată în fiecare caz în parte, în funcție de circumstanțele cauzei în cadrul căreia a fost comisă încălcarea, precum și de pretențiile invocate de reclamant, de complexitatea cauzei, de comportamentul reclamantului, de conduita organului de urmărire penală, a instanței de judecată și a autorităților relevante, de durata încălcării și de importanța procesului pentru reclamant.

Alineatul (1) art.2036 Cod civil identifică expres, în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum și în alte cazuri prevăzute de lege, instanța de judecată are

dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația prejudiciului prin plata de despăgubiri, iar potrivit alin. (2), prejudiciul moral se repară indiferent de existența și întinderea prejudiciului patrimonial.

În corespundere cu exigențele art.2037 codul citat, (1) Mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate. (2) Caracterul și gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanța de judecată, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, restrângerea posibilităților de viață familială și socială, precum și statutul social al persoanei vătămate. (3) La determinarea despăgubirii, instanța de judecată va tinde să acorde o despăgubire care, pe de o parte, are o mărime comparabilă cu cea acordată în mod obișnuit în împrejurări similare și, pe de altă parte, ia în cont particularitățile cazului.

Instanța de apel a reținut, că reieșind din condițiile statuate atât de Codul civil, cât și de Legea nr.87 din 21.04.2011, raportând aceste prevederi la jurisprudența CEDO relevantă cazului, aprecierea prejudiciului moral se face în raport cu criteriile de miza pentru reclamant, comportamentul părților, bună/reaua credința, durata neexecutării și altele.

Așadar, la aprecierea cuantumului despăgubirii în echivalent bănesc în speță, instanța de apel a notat că instanța de fond corect și întemeiat a calificat drept una echitabilă și proporțională circumstanțelor speței, reieșind în special din miza reclamantului și interesul acestuia, necesitatea reparării prejudiciului moral prin încasarea în beneficiul reclamantului a sumei de 1000 lei cu titlu de compensare a prejudiciului moral cauzat pentru încălcarea termenului rezonabil de executare a hotărârii judecătorești din speță pentru perioada 01.08.2019 – 31.07.2020, fiind în rest respinsă pretenția de compensare a prejudiciului moral.

La fel, instanța de apel a relatat că instanța de fond corect a apreciat că, anume lipsa spațiului locativ l-a determinat pe reclamant să închirieze spațiu locativ în mun.Chișinău, or neexecutarea hotărârii Curții de Apel Chișinău din 16 februarie 2010 privind asigurarea cu spațiu locativ, îl lipsește de dreptul de a dispune de spațiu locativ.

În așa mod, instanța de apel a stabilit că, în temeiul contractului de locațiune din 01.08.2019 reclamantul împreună cu familia acestuia s-a instalat în locuință provizorie, fiind ținut la plata lunară pentru chirie care constituie 4000 lei, fapt confirmat de înscrierile corespunzătoare semnate de gestionarul locuinței. Drept, urmare, instanța de fond just a apreciat că, în condițiile speței reprezintă prejudiciul material cauzat și pretins pentru perioada 01.08.2019- 31.07.2020 și care constituie suma de 48000 lei.

La 07 iunie 2021, prin intermediul oficiului poștal, Andrei Zagoreanu, reprezentat de avocatul Alexandru Savva a declarat recurs, prin care a solicitat casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe în partea pretențiilor respinse cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a cerințelor acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că instanțele de judecată au aplicat eronat și au încălcat normele de drept material și de drept procesual, ceea ce a dus la soluționarea greșită a cauzei, iar erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

La 01 octombrie 2021 Ministerul Justiției a declarat recurs, prin care a solicitat casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului s-a invocat că prevederile Legii nr.87 din 21 aprilie 2011 nu acordă dreptul în mod automat la prejudiciul moral, în lipsa dovezilor că persoana a suferit un prejudiciu în urma încălcării dreptului garantat de lege. Este important ca instanța să motiveze circumstanțele cauzei care justifică acordarea unei reaparații, aceasta să nu fie teoretică și iluzorie.

Mai mult ca atât, instanțele ierarhic inferioare nu au ținut cont de hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr.646 din 10 iulie 2018 prin care a fost aprobat un regulament cu privire la modul de achitare a indemnizației pentru închirierea spațiului locativ funcționarilor publici cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne din Republica Moldova.

Prin urmare, Legea nr.87 din 21 aprilie 2011 nu prevede încasarea unor astfel de cheltuieli cu titlu de prejudiciu, or Ministerul Justiției nu poate fi obligat să execute din contul statului o obligație care îi revine nemijlocit Consiliului și Primăriei municipiului Chișinău.

În contextul prevederilor art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 02 iunie 2021, însă la materialele dosarului nu se regăsește dovada recepționării de către participanții la proces, prin urmare cererile de recurs declarate la 07 iunie 2021 și 01 octombrie 2021 se consideră depuse în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

Examinând temeiurile recursurilor declarate de Andrei Zagoreanu, reprezentat de avocatul Alexandru Savva și de Ministerul Justiției, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursurile ca inadmisibile din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursurile declarate de Andrei Zagoreanu, reprezentat de avocatul Alexandru Savva și de Ministerul Justiției, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursurile declarate se referă la dezacordul recurenților cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a recunoaște recursurile declarate de Andrei Zagoreanu, reprezentat de avocatul Alexandru Savva și de Ministerul Justiției, ca fiind inadmisibile.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibile recursurile declarate de Andrei Zagoreanu, reprezentat de avocatul Alexandru Savva și de Ministerul Justiției.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru